

Datum van
inontvangstneming

:

08/09/2025

Zaak C-517/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 juli 2025

Verwijzende rechter:

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 juli 2025

Verzoekende partij:

Soces Srls

Verwerende partij:

Ministero della Difesa, Aeronautica Militare - 3 Reparto Genio

Bekendgemaakt op 23 juli 2025

[omissis]

[omissis]

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (bestuursrechter in eerste aanleg Sicilië)

sezione staccata di Catania (Sezione Quarta) (zittingsplaats Catania) (vierde kamer)

geeft de navolgende

BESCHIKKING

in het beroep [omissis] dat is ingesteld door SOCES S.r.l.s. [omissis]

tegen

de Ministero della Difesa, Aeronautica Militare - 3 Reparto Genio (Ministerie van Defensie, Luchtmacht, Onderdeel 3 van de Genie)

in tegenwoordigheid van

SEMES S.r.l. [omissis]

tot nietigverklaring van

wat betreft het inleidende verzoekschrift:

- het besluit van 5 februari 2025 tot intrekking van het gunningsvoorstel ten aanzien van de verzoekende vennootschap;
- de nota van 17 februari 2025 tot bevestiging van de intrekking van het gunningsvoorstel;
- het eventuele gunningsbesluit ten aanzien van een andere ondernemer, die op dit moment niet bekend is;
- elk ander voorafgaand of later, in elk geval daarmee verband houdend, voorafgaand of daaropvolgend besluit;

en de ongeldigverklaring van de eventueel gesloten overeenkomst voor het verkrijgen van de gunning en de overeenkomst, waarbij zij zich al bereid verklaart de eventueel gesloten overeenkomst over te nemen, en voor de vergoeding van alle schade die door het niet gunnen is geleden, zowel reële schade als gederfde winst;

wat betreft het beroep dat op 25 maart 2025 is ingediend in verband met nieuwe middelen:

- besluit nr. 122 van 21 maart 2025 houdende de definitieve gunning aan de andere partij in de procedure;
- het voorstel tot gunning van 18 februari 2025 ten gunste het bedrijf dat de andere partij in de procedure is;
- elk ander voorafgaand of later, in elk geval daarmee verband houdend, voorafgaand of daaropvolgend besluit;

(Een lijst van andere daarmee samenhangende handelingen, waarvan eveneens om nietigverklaring wordt verzocht) [omissis]

[Gelet op] [omissis]

A. [omissis] De zaak, [omissis] standpunten van partijen en [omissis] verloop van de procedure.

1. De onderhavige zaak heeft betrekking op de onderhandelingsprocedure zonder aanbesteding voor de levering van bitumineuze conglomeraten en gewijzigde bitumineuze emulsie [omissis], die op 26 november 2024 is uitgeschreven bij uitnodiging via het „acquistiinretepa”-systeem (online portaal

van de Italiaanse overheid), voor een veilingprijs van 7 212 255,40 EUR, vrijgesteld van btw, waarvan aanvankelijk was voorgesteld om deze te gunnen aan de verzoekende vennootschap wegens de voorgestelde korting van 10,0822 % ([*omissis*] proces-verbaal van het gunningsvoorstel [*omissis*]).

2. Bij verzoekschrift dat op 6 maart 2025 is betekend en ingediend op 11 maart 2025, kwam verzoekster in de eerste plaats op tegen de bovengenoemde handelingen waarbij het militaire overheidsorgaan het voorstel tot gunning voor de levering introk, op grond dat – na afloop van de controles – het certificaat van regelmatigheid van de socialezekerheidsbijdragen niet aan de voorschriften voldeed.

3. Verzoekster baseert haar beroep op de volgende middelen.

3.1. Schending en onjuiste toepassing van artikel 57 van richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG, de beginselen van mededinging en gelijkheid, evenredigheid en regelmatigheid van het bestuurlijk optreden; (andere middelen die hier niet relevant zijn) [*omissis*]. Het besluit van de aanbestedende dienst om het gunningsvoorstel ten aanzien van verzoekster in te trekken, is in strijd met artikel 57, lid 2, van richtlijn 2014/24/EU, een bepaling die rechtstreekse werking heeft volgens welke de uitsluitingsgrond wegens onregelmatigheden in de betaling van de bijdragen niet langer van toepassing is wanneer de ondernemer vóór de gunning alsnog zijn verplichtingen is nagekomen. In dit verband is artikel 94, lid 6, van *decreto legislativo 36/2003, codice degli appalti* (wetsbesluit 36/2023, wetboek inzake overheidsopdrachten; hierna: „d.lgs. 36/2003”) dat bepaalt dat de betaling of de regeling tot betaling moet hebben plaatsgevonden vóór het verstrijken van de termijn voor de indiening van de inschrijving, in strijd met voormeld artikel 57, lid 2, waaruit de verplichting voortvloeit om deze bepaling niet toe te passen, aangezien het bepaalt dat het nakomen van de verplichtingen moet plaatsvinden vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van inschrijvingen. In dit geval blijkt uit de regelmatige „DURC” (*documento unico di regolarità contributiva*, enig document betreffende de regelmatigheid van socialezekerheidsbijdragen) van 5 februari 2025 dat deze nakoming alsnog heeft plaatsgevonden.

3.1a. Subsidiair: (elementen van ongrondwettigheid) [*omissis*] Artikel 94, lid 6, van d.lgs. 36/2023 legt een strengere beperking op dan die welke is vastgelegd in artikel 57 van richtlijn 2014/24/EU, door elke nakoming van verplichtingen na het verstrijken van de termijn voor het indienen van inschrijving te verbieden. Dit is daarom in strijd met artikel 117, lid 1, van de Costituzione (grondwet), aangezien het een vorm van „gold plating” is, dat wil zeggen een ongerechtvaardigde verzwaring van de verplichtingen die in de Unieregelgeving zijn vastgelegd die in strijd is met de beginselen van evenredigheid en het

niet verzwaren van de administratieve lasten. De Corte Costituzionale (grondwettelijk hof) heeft in arrest nr. 100/2020 verduidelijkt dat het verbod op „gold plating” – dat sinds *legge* (wet) nr. 183 van 12 november 2011 in het nationale recht is opgenomen – de wetgever verplicht om geen regelgeving in te voeren of te handhaven die strenger is dan de minimumnormen die het Unierecht vereist wanneer dergelijke extra lasten niet noodzakelijk zijn. Bovendien wordt in dezelfde wet inzake overheidsopdrachten (zowel de vorige wet nr. 11/2016 als de recente wet nr. 78/2022) onder de leidende criteria het verbod opgenomen op aanvullende beperkingen die niet door het Unierecht worden vereist. De nationale wetgever is dus vrij om nog strengere uitvoeringsmaatregelen te kiezen, maar alleen zolang deze in overeenstemming blijven met de doelstellingen van de richtlijn en in verhouding staan tot de werkelijke behoeften van het rechtsstelsel. Wanneer zij daarentegen aanvullende beperkingen opleggen die niet door een adequate rechtvaardiging worden ondersteund, zijn zij in strijd zijn met *[omissis]* de verplichtingen in de Unie (art. 117 van de Costituzione (grondwet). (Vragen over de grondwettigheid) *[omissis]*

3.1b. Meer subsidiair: prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) op grond van artikel 267 VWEU. Meer subsidiair vraagt verzoekster aan de verwijzende rechter om deze procedure te schorsen en de volgende prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof: (tekst die identiek is aan de tweede prejudiciële vraag die wordt voorgesteld) *[omissis]*

3.2. (Andere grieven die zijn ontleend aan ongrondwettigheid) *[omissis]*

3.2a. Subsidiair: prejudiciële verwijzing naar het Hof op grond van artikel 267 VWEU. (Uiteenzetting van een grief die de verwijzende rechter in het kader van een prejudiciële procedure bij het Hof als niet ter zake dienend beschouwt; hooguit wordt zij geacht in voorkomend geval enkel een grondwettigheidsvraag te kunnen rechtvaardigen) *[omissis]*.

3.3. (Nadere details met betrekking tot de verzoeken om schadevergoeding van verzoekster) *[omissis]*

[omissis]

6. Het militaire overheidsorgaan heeft zich in rechte gesteld waarbij het samengevat de volgende gronden van verweer heeft uiteengezet:

6.1. tot het intrekken van het voorstel tot gunning is besloten omdat de RUP (*Responsabile Unico di Progetto*, projectmanager) na het controleren van de naleving van de voorwaarden van de artikelen 94 en 95 van het wetboek (artikel 3.2 van de „Bijzondere Voorwaarden” die bij de „Uitnodigingsbrief” zijn gevoegd) heeft opgemerkt dat de DURC *[omissis]* die op 2 januari 2025

werd opgevraagd niet regelmatig was wegens „onregelmatigheden bij de volgende bouwfondsen: Cassa Edile della provincia di Catania (bouwfonds van de provincie Catania) – bedrag niet bepaalbaar”. Bijgevolg heeft de RUP de onmiddellijke opschorting van de met spoed begonnen levering gelast door de gunning aan de op één na beste inschrijver voor te stellen. Na het controleren van de naleving van de voorwaarden van de artikelen 94 en 95 van het wetboek, is bij besluit nr. 122 van 21 maart 2025 de gunning aan de tegenpartij bepaald. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt, dat „(...) verzoekster op de datum van het indienen van de inschrijving, wegens betalingen die niet waren verricht op 30 november 2024, niet had voldaan aan de betaling van de wettelijke socialezekerheidsbijdragen (...)” (blz. 3).

7. De vennootschap die de andere partij is in de procedure heeft zich in rechte gesteld [omissis]

8. [omissis] (terechtzing van 27 maart 2025 [omissis])

Verzoekster heeft deelgenomen aan de aangegeven onderhandelingsprocedure [omissis].

Naar aanleiding van het in nota nr. 17593 van 17 december 2024 bedoelde gunningsvoorstel [omissis] is het overheidsorgaan bij proces-verbaal van 17 december 2024 [omissis] met spoed overgegaan tot uitvoering en is de levering op die datum daadwerkelijk begonnen, zoals blijkt uit het daartoe bestemde proces-verbaal [omissis].

Bij nota nr. 1170 van 27 januari 2025 [omissis] deelde de Cassa Edile de verzoekende vennootschap mee dat „(...) Uit een administratief onderzoek, dat uitsluitend betrekking had op de hierna genoemde maanden, is gebleken, dat uw onderneming de samenvattende aangiften van de in dienst zijnde werknemers heeft ingediend, maar de betreffende bedragen die uit hoofde van de voorzieningen en bijdragen verschuldigd zijn, niet heeft betaald (...)”. Op basis daarvan heeft zij van verzoekster de betaling gevorderd van 627,94 EUR vermeerderd met 9,07 EUR aan rente wegens het niet betalen van het over augustus 2024 verschuldigde bedrag.

Bij nota nr. 1419 van 5 februari 2025 [omissis] deelde het overheidsorgaan verzoekster mee dat het gunningsvoorstel was ingetrokken, en wel op de volgende grondslag: „(...) de controle van de voorwaarden ten aanzien van u als ondernemer is voltooid en daarbij is het volgende gebleken: het certificaat van regelmatigheid ter zake van de socialezekerheidsbijdragen is niet regelmatig, meer bepaald voldoen de betalingen aan de Cassa Edile della provincia di Catania (CNCE) niet (...)”.

Bij nota van 11 februari 2025 die per gecertificeerde e-mail is verzonden [omissis], heeft verzoekster de regelmatige DURC van 5 februari 2025 verzonden en aan het overheidsorgaan verzocht de intrekking van het gunningsvoorstel te herroepen.

Bij nota nr. 1888 van 17 februari 2025 [omissis] heeft de aanbestedende dienst weliswaar akte genomen van de resultaten van de DURC op 5 februari 2025, maar verzoekster meegedeeld dat „(...) gelet op de onregelmatige uitkomst van de DURC op de datum van het verzoek van 2 januari 2025, en rekening houdend met het feit dat deze DURC overeenkomstig artikel 94, lid 6, van het wetboek inzake overheidsopdrachten voor deze aanbestedende dienst als certificering geldt, de betreffende verzoeken niet kunnen worden ingewilligd en de intrekking van het gunningsvoorstel daarom wordt bevestigd. Zoals bekend is deze beslissing in overeenstemming met de heersende rechtspraak ter zake (...)”.

B. Toepasselijke bepalingen van nationaal recht

11. *D.lgs. 31 marzo 2023, n. 36, recante Codice dei contratti pubblici in attuazione dell'articolo 1 della legge 21 giugno 2022, n. 78* (wetsbesluit nr. 36 van 31 maart 2023 houdende het wetboek inzake overheidsopdrachten ter uitvoering van artikel 1 van wet nr. 78 van 21 juni 2022) bepaalt in artikel 94, lid 6, met als opschrift „Gronden voor automatische uitsluiting” het volgende: „Voorts wordt de ondernemer uitgesloten die ernstige, onherroepelijk vastgestelde, fouten heeft begaan bij zijn verplichtingen tot betaling van belastingen, heffingen of socialezekerheidsbijdragen volgens de Italiaanse wetgeving of de wetgeving van de staat waar zij zijn gevestigd. Onder ernstige, onherroepelijk vastgestelde, fouten worden de fouten bedoeld in bijlage II.10 verstaan. Dit artikellid is niet van toepassing wanneer de ondernemer zijn verplichtingen is nagekomen door de verschuldigde belastingen of socialezekerheidsbijdragen, met inbegrip van rente of boeten, te betalen of een bindende regeling tot betaling daarvan aan te gaan, of wanneer de belasting- of socialezekerheidsschuld anderszins volledig is afgelost, mits de aflossing, de betaling of de regeling tot betaling vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving is afgerond.”

12. Bijlage II.10, „Ernstige fouten bij de verplichtingen tot betaling van belastingen of socialezekerheidsbijdragen”, waarnaar artikel 94, lid 6, verwijst, bepaalt: „(...) Ernstige fouten op het gebied van betalingen en socialezekerheidsbijdragen zijn die welke in de weg staan aan de afgifte van het enig document betreffende de regelmatigheid van de socialezekerheidsbijdragen (DURC) in de zin van het besluit van de minister van Werkgelegenheid en Sociaal Beleid van 30 januari 2015 (...)”.

13. Artikel 3, lid 3, van *decreto del Ministero del lavoro e politiche sociali del 30 gennaio 2025, recante semplificazione in materia di documento unico di regolarità contributiva (DURC)* (besluit van het Ministerie van Arbeid en Sociaal Beleid van 30 januari 2015 houdende vereenvoudiging op het gebied van het enig document betreffende de regelmatigheid van de socialezekerheidsbijdragen) (DURC), waarnaar bovengenoemde bijlage II.10 verwijst, bepaalt: „Voorts is voor elke socialezekerheidsinstelling en voor elk bouwfonds sprake van regelmatigheid wanneer er een klein verschil bestaat tussen de verschuldigde en de gestorte bedragen. Voor elke beheerder waarbij het verzuim zich heeft voorgedaan, wordt

een verschil tussen de verschuldigde en de gestorte bedragen dat 150,00 EUR of minder bedraagt, met inbegrip van eventuele wettelijke verhogingen, als een klein verschil beschouwd.”

C. Toepasselijke bepalingen van Unierecht

14. Richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG bepaalt het volgende in artikel 57, lid 2:

- „Een ondernemer wordt uitgesloten van deelname aan een aanbestedingsprocedure wanneer de aanbestedende dienst ervan op de hoogte is dat de ondernemer niet voldoet aan zijn verplichtingen tot betaling van belastingen of sociale premies en wanneer dit is vastgesteld bij een rechterlijke of administratieve beslissing die onherroepelijk en bindend is overeenkomstig de wettelijke bepalingen van het land waar hij is gevestigd of van de lidstaat van de aanbestedende dienst. Voorts mogen aanbestedende diensten een ondernemer uitsluiten, of door lidstaten worden verplicht dat te doen, van deelname aan een aanbestedingsprocedure wanneer de aanbestedende dienst met elk passend middel kan aantonen dat de ondernemer niet voldoet aan zijn verplichtingen tot betaling van belastingen of socialezekerheidsbijdragen. Dit lid is niet langer van toepassing indien de ondernemer zijn verplichtingen is nagekomen door verschuldigde belastingen of socialezekerheidsbijdragen, met inbegrip van lopende rente of boeten, indien toepasselijk, te betalen of een bindende regeling tot betaling daarvan aan te gaan.”
- Artikel 57, lid 3, luidt: „(...) De lidstaten kunnen ook voorzien in een afwijking van de verplichte uitsluiting als bepaald in lid 2, wanneer een uitsluiting kennelijk onevenredig zou zijn, met name wanneer slechts kleine bedragen aan belastingen of socialezekerheidsbijdragen niet zijn betaald (...)”

D. Nationale rechtspraak

15. De volgende rechterlijke uitspraken zijn in dit geval relevant.

15.1. Bij beschikking nr. 6562 van 2 april 2025, heeft de TAR Lazio Roma (bestuursrechter in eerste aanleg Latium Rome; hierna: „TAR Latium”) (Afdeling IV ter) het Hof vragen gesteld over de regeling inzake de uitsluitingsgronden van artikel 57 van richtlijn 2014/24/EU. Voor zover hier van belang, heeft de TAR Latium in deze beschikking onder meer opgemerkt, dat „(...) het College twijfelt aan de verenigbaarheid met het Unierecht van een regeling als de nationale regeling, die ‚zelfcorrectie’ verbiedt, door in elk geval met betrekking tot onherroepelijk vastgestelde fiscale inbreuken te eisen, dat ‚de aflossing, de betaling of de regeling tot betaling vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving is afgerond’ (...)”.

15.2. Bij beschikking nr. 7518 van 11 september 2024 heeft de Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter) (Afdeling III) de vraag opgeworpen naar de grondwettigheid van artikel 80, lid 4, tweede volzin, van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 50 van 18 april 2016 (waarvan de bepalingen vervolgens zijn overgenomen in artikel 94 van d.lgs. 36/2023). Voor zover hier van belang heeft de Consiglio di Stato in deze beschikking onder meer het volgende opgemerkt: (samengevat kan het probleem van de verenigbaarheid met het Unierecht niet door middel van een eenvoudige uitlegging worden opgelost. Voor het overige wordt er nogmaals op gewezen dat de inschrijver volgens de huidige regeling tot de sluiting van de overeenkomst aan de noodzakelijke voorwaarden moet voldoen en daarom te maken heeft met toezicht van de aanbestedende dienst en eventuele beroepen van de uitgesloten inschrijvers.)

– [omissis]

E. Motivering van de prejudiciële verwijzing

16. Tegen deze achtergrond twijfelt de verwijzende rechter of de nationale regeling verenigbaar is met het Unierecht, aangezien in de nationale regeling weliswaar de mogelijkheid is opgenomen die in het Unierecht is neergelegd, namelijk dat een ondernemer die zijn verplichtingen is nagekomen door verschuldigde belastingen of socialezekerheidsbijdragen, met inbegrip van lopende rente of boeten, te betalen of een bindende regeling tot betaling daarvan aan te gaan, niet wordt uitgesloten, maar verlangt – hetgeen in de Unieregeling niet is vastgesteld – dat „de aflossing, de betaling of de regeling van de betaling vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving is afgerond”.

16.1. De nationale bepaling vereist dus noodzakelijkerwijs dat is voldaan aan een voorwaarde die niet in richtlijn 2014/24 is opgenomen en die naar het oordeel van de verwijzende rechter niet door gewichtige redenen wordt gerechtvaardigd.

Hoewel immers is bepaald dat „het niet betalen van belastingen of socialezekerheidsbijdragen [...] ook [moet leiden] tot verplichte uitsluiting op het niveau van de Unie.” (overweging 100 van de al aangehaalde richtlijn 2014/24), moet ervan worden uitgegaan dat de uitsluiting niet het karakter van een sanctie heeft.

Dit volgt [omissis] namelijk ook [omissis] uit de bepalingen van richtlijn 2014/24 die in artikel 57, lid 6, bepaalt dat een ondernemer die zich in een van de in de leden 1 en 4 bedoelde situaties bevindt (met betrekking tot de gevallen van uitsluiting wegens definitieve veroordelingen voor ernstige misdrijven of het bewijs dat hij ernstige beroepsfouten heeft begaan of de mededinging heeft verstoord), mag bewijzen dat de maatregelen die hij heeft

genomen voldoende zijn om zijn betrouwbaarheid aan te tonen ondanks de toepasselijke uitsluitingsgrond.

Indien het doel van de betrokken uitsluiting dus niet strafrechtelijk van aard is, rijst de vraag – ook op basis van het al aangehaalde lid 6 dat de ondernemer in de ernstigste gevallen die zijn genoemd in de punten 1 en 4 de mogelijkheid biedt zijn betrouwbaarheid aan te tonen – of de nationale bepaling geschikt is om een grotere waarborg te vormen dan de Unieregeling, waardoor de verenigbaarheid ervan met het Unierecht kan worden gerechtvaardigd.

16.2. Deze vraag moet volgens de verwijzende rechter ontkennend worden beantwoord.

Om te beginnen valt niet in te zien hoe de regularisatie van de situaties die aan de uitsluiting ten grondslag liggen in een stadium vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving op zich een aanwijzing voor een grotere betrouwbaarheid is.

Hoewel het in beginsel juist is dat een ondernemer die nooit zijn verplichtingen inzake de betaling van belastingen of socialezekerheidsbijdragen heeft geschonden, in beginsel nog steeds betrouwbaarder moet worden geacht dan degene die de belasting- en heffingsregels heeft geschonden, gaat het in dit geval slechts om ondernemers die niet aan deze verplichtingen hebben voldaan omdat in de nationale regeling het tijdstip van nakoming van de verplichtingen het enige onderscheidende criterium is.

In het licht van dit onderscheidende criterium spelen nog andere beoordelingen een rol:

- a) wanneer het gaat om fouten van geringe omvang (zoals in dit geval, waarin het gaat om een achterstallige betaling van in totaal 637,01 EUR), kan moeilijk worden aangenomen dat dit de betrouwbaarheid aantast van een onderneming, zowel wat betreft het economische vermogen om de prestatie te leveren, als het zijn van een contractant die zich aan de regels en contractuele voorwaarden houdt;
- b) vanuit dit oogpunt is het weinig waarschijnlijk dat er in het nationale geval sprake is van een ernstige fout bij de betaling van socialezekerheidsbijdragen; zoals gezegd, stelt de aangehaalde d.m. (ministerieel besluit) van 30 januari 2015 in artikel 3, lid 3, een drempel van 150,00 EUR vast;
- c) het is gebruikelijk dat, wanneer een ondernemer te kwader trouw is, hij een valse formele regelmatigheid regelt die hem in staat stelt deel te nemen aan procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten;

- d) met de eenvoudige verplichting om haar schuld te betalen in de zin van [artikel 57], derde lid, laatste volzin, van de al aangehaalde richtlijn 2014/24, waarbij de nakoming daarvan tot een later tijdstip wordt uitgesteld, kan de bepaling van de nationale regeling die een dwingende termijn vastlegt die vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving ligt niet in overeenstemming worden gebracht.

17. De prejudiciële verwijzing van artikel 267 VWEU is daarom noodzakelijk, aangezien verschillende wegen niet kunnen worden bewandeld om het rechtskader te bepalen dat voor de beslechting van het geschil noodzakelijk is.

17.1. Allereerst kan de nationale regel niet buiten toepassing worden gelaten gezien het begrijpelijke standpunt van de Consiglio di Stato, al aangehaald in punt 15.2 hierboven, (beschikking 7518/2024, al aangehaald).

17.2. [omissis] (Met betrekking tot de grondwettigheidsvragen) [omissis] is de verwijzende rechter van oordeel dat het verzoek om een prejudiciële beslissing bij voorrang moet worden ingediend [omissis]

F. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegde vragen

18. Gelet op het voorgaande is het daarom noodzakelijk dat de verwijzende rechter het Hof krachtens artikel 267 VWEU verzoekt om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

18.1. „Moet artikel 57, lid 2, van richtlijn 2014/24 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling [zoals artikel 94, lid 6, van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 36/2023] die met betrekking tot het niet nakomen van verplichtingen tot betaling van socialezekerheidsbijdragen bepaalt dat de aflossing, de betaling of de regeling tot betaling vóór het verstrijken van de termijn voor het indienen van de inschrijving is afgerond?

18.2. Indien het antwoord op de vorige vraag luidt dat de nationale regeling verenigbaar is met het Unierecht: Moet artikel 57 van richtlijn 2014/24/EU aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling (zoals artikel 94, lid 6, van decreto legislativo nr. 36/2023) die verplicht tot de automatische uitsluiting van een onderneming wegens onregelmatigheden in de betaling van bijdragen zonder de mogelijkheid om dat later te regulariseren, zelfs wanneer de ondernemer zijn situatie vóór de definitieve gunning heeft geregulariseerd?”

19. (Aspecten die hierboven al zijn geschetst) [omissis]

G. Voorlopige schorsing van deze procedure

20. Gelet op het voorgaande dient, in afwachting van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU, de behandeling van deze zaak voorlopig te worden geschorst.

OM DEZE REDENEN

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia, zittingsplaats Catania (Afdeling IV), die de beslissing op voornoemde beroepen aanhoudt:

- a) verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de vragen die in de motivering zijn geformuleerd;
- b) [verplichtingen van de griffie] [omissis]
- c) bepaalt de schorsing van deze procedure in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Aldus uitgesproken te Catania [omissis] op 5 juni 2025 en [omissis] 17 juli 2025 (handtekeningen) [omissis]

[omissis]